

DE VREEZE GODS IS WIJSHEID

TWEE VERHALEN

VOOR

KERSTGESCHENK,

DOOR

C. S. ADAMA VAN SCHELTEMA.

Uitgave van de Nederlandsche Zondagschool-Vereeniging.

TWEDE DRUK.

MET TWEE PLAATJES.

AMSTERDAM.

HÖVEKER & ZOON.

DE VREEZE GODS IS WIJSHEID.

TWEE VERHALEN

VOOR

KERSTGESCHENK,

DOOR

C. S. ADAMA VAN SCHELTEMA.

Mitgave van de Nederlandsche Zondagsschool-Vereeniging.

MET TWEE PLAATJES.

Tweede Druk.

AMSTERDAM,
HÖVEKER & ZOON.

JAKOB ELDERS,

OF

GODS WEG IS BETER DAN DE ONZE.

Er is geen grooter dwaling in de wereld dan de meening, dat wij gelukkig zouden zijn, indien maar alles ging in het spoor, dat wij als onzen weg willen afbakenen. «Leid mij, o Heer, in uwen weg» is eene veel betere bede dan : «Geef mij, o Heer, de begeerte van mijn hart.» Dat ik naar waarheid zoo spreken mag, zal u duidelijk blijken uit het levenslot van een man van mijne jaren, die eens mijn schoolmakker was, en wiens levensloop ik van zeer nabij heb kunnen volgen. Als mijn verhaal u op dezen onzen Kerstavond duidelijker mag doen beseffen dat Jezus Christus is in de wereld gekomen om zondaren zalig te maken, dan hebt gij niet naar een boeiend vertelsel gehoord, dat den avond aangenzaam kortte, maar dan vertrouw ik, dat gij zult geleerd hebben om minder zelfzuchtige, ijdele wenschen te voeden, en meer van harte te bidden, dat Jezus Christus als uw Zaligmaker door het geloof in uwe harten mag wonen.

De man, van wien ik sprak, heette Jakob Elders. Toen ik met hem school ging, waren wij knapen van acht of negen jaar. Nog hoor ik Jakob vol vurig verlangen zeggen : «Als ik maar een lakensch pak met vergulde knopen had, dan zou

ik gelukkig zijn.» Wel, niet vele weken daarna had Jakob zijn vurig gewenscht pak met vergulde knopen, en was er wel een of twee weken gelukkig mee.

«Als iemand mij een zakmes gaf en ik leerde dan hoe zelf een schip te maken, dat zou iets heerlijks zijn,» zoo hoorde ik hem later zeggen. Jakob had een oom, die hem een stevig en fraai zakmes kocht, en een knecht van zijn oom, een oud varensgezel, hielp hem een zeilschip maken, dat zij samen in den vijver zeilen lieten.

«Als ik maar zoo groot was als Frederik Landsheer, had ik al wat ik wenschte,» zei Jakob. Die tijd kwam. Hij werd een rijzig opgeschoten, sterke knaap, en had kleederen, fraaiër dan iemand onzer; maar tevreden en gelukkig was hij daardoor niet.

Zoo bleef Jakob wenschen, en het behaagde den Heer hem ieder zijner wenschen te gunnen. Na korter dan anderen leerling te zijn geweest, gelukte het hem een begeerd hoekhuis als winkel te huren. Hier ging het hem zoo wel, dat hij het huis kocht en naar zijn wenschen met de twee aangrenzende tot eene zaak in het groot inrichtte. Nu werd het zijne begeerte om koopman te zijn, en na weinige jaren kon hij zijne winkelzaak opgeven, en werd zoozeer handelaar in het groot, dat hij in een der aanzienlijkste huizen wonen, rijtuig houden en eene buitenplaats bezitten kon. Deze gelegenheden tot genot deden hem naar rustiger leven wenschen, en hij vond een compagnon, die lust had zoo goed als alléén de zorgen der zaak te dragen. Van nu aan ving hij aan te leven voor de dingen, die hij zich nevens rust van handelsarbeid altijd als het ware levensgenot had voorgespiegeld. Het gevoel van onvoldaanheid evenwel, dat hem steeds naar meer en hooger had voortgedreven, verliet hem bij zijn met geweld willen genieten niet. Wrevel en bitterheid integendeel vervulden meer en meer

zijne ziel, dat hij alles kon hebben, wat hij verlangde, en dat niets hem blijdschap verschafte. Jakob Elders was een toonbeeld van de waarheid van Jezus' woord, dat een mensch niet waarlijk leeft uit den overvloed zijner goederen, en van het getuigenis der gansche Schrift, dat er buiten God geen vrede is.

Maar de Heer, die Elders al zijne wenschen boven zijn denken verleend had, betoonde zich genadig door den teleurgestelde op de proef te leeren, dat het pad der begeerlijkheid, hetwelk alleen zonde en dood tot vrucht heeft, geenszins de weg des geluks is, [maar dat vrede, blijdschap en zieleheil enkel en geheel in de kennis en vreeze Gods gelegen zijn.

Verkeerde speculatiën, tegenspoed en slagen van allerlei aard beroofden Elders nog sneller van zijne tijdelijke goederen, dan hij die verkregen had. Toen verlieten al de voorspoedsvrienden den armen man, maar een man, dien hij op allerlei wijze verongelijkt en schade berokkend had, toonde hem, dat Jezus de zijnen niet te vergeefs leerde om vijanden lief te hebben en uit liefde wel te doen.

Hard viel het den gewezen rijke, om weder in afhankelijkheid hard te werken. Maar het harde werk bandte zijne denkbeeldige kwalen. Een soberder tafel schonk hem gezonder bloed en maakte hem minder zwartgallig. Zijn nederig hovenhuis, maar waar nu Gods Woord den toon gaf en de geest des gebeds woonde, werd voor hem eene plaats van rust en blijdschap, zooals zijne vorstelijke woning en buitenplaats dat nooit geweest waren. Laat, maar nog niet te laat voor zijn eeuwig geluk, leerde Jakob Elders in den weg der beproeving verstaan, dat niet hij gelukkig is, die al zijn wenschen vervuld ziet, maar die mensch, wiens levensgedachte het door het geloof in Christus werd: «Mijn Vader, niet mijn wil, maar uw wil geschiede!»

WERELDSCHE WIJSHEID

OF

DE MIKROSKOOP EN DE TELESKOOP.

om, mijne vriendjes, zetten we ons bij het vroolijk open haardvuur, waar ons Kerstblok zoo helder opvlamt. Gij wilt, dat ik u wat vertellen zal. Maar waarvan? Een verhaal rechtstreeks op het feest toepasselijk, heb ik niet, maar als ik u eene ontmoeting vertel, die ik voor eenige dagen had, zult gij er genoeg uit kunnen leeren, om den Heer Jezus nog meer lief te hebben, dan gij, naar ik vertrouw, reeds doet. Gij kent mijn ouden, vromen arbeider Hendrik, die even buiten het dorp woont, welnu, hij is niet alleen mijn arbeider, maar ook mijn vriend, en ik wil u gaarne mededeelen, wat hij met mij besprak.

Nadat wij bij mijn binnentreden elkaar gegroet en over zaken gehandeld hadden, vroeg ik hem: «Heb ik wel gehoord, Hendrik, dat de heer Papegaai, van het Heerenhuis, u bij zich genoodigd en ook u een bezoek gebragt heeft?»

«Het een en het ander is waar, mijnheer,» hernam hij, «en als ge een oogenblik tijd hebt, doe ik er u gaarne wat van hooren.»

Dat was juist wat ik wenschte. Ik was er zoo half omgekomen om eens te weten, hoe die twee mannen met elkaar

over weg gekomen waren. De oude man schoof daarop een stoel bij den kachel en ving toen met verhalen aan :

«De heer Papegaai, moet u weten, is iemand, die veel en in verre landen gereisd heeft en daar allerlei wetenschap opdeed, maar, naar ik gis, juist niet van die soort, die hem op de reis naar Gods eeuwig koninkrijk veel baten zal. Ik zeg dit niet, om iets tot zijn nadeel te zeggen, want de man is vriendelijk, en voor zijn minderen goed, maar dit is toch niet genoeg. God begeert ons hart, en het is zeker, dat de oude heer nog zijn hart niet aan God gegeven heeft.

«U moet dan weten, mijnheer, dat de heer Papegaai eene zeer groote boekerij heeft, of de Bijbel ook onder zijne boeken was, is mij niet gebleken, wij willen het maar hopen. Zeker is het dat hij een kostbaren mikroskoop heeft en een krachtigen teleskoop, werktuigen, waarmede hij niet weinig opheeft, en waarop hij werkelijk trotsch is. Vreemd was het mij, dat iemand, die zooveel en gaarne naar de sterren kijkt, zoo weinig verlangen kent, om nog iets verder te zien !

«Mijn kleindochter, zooals ge weet, is werkmeid op het Heerenhuis en daar bijzonder in de gunst. Door haar kreeg ik de vraag, dat als ik lust had om eens een paar uurtjes bij mijnheer te komen, hij mij dan zijn mikroskoop en teleskoop zou laten zien. Ik meende toen, dat het beleefd was, dat ik maar zelf naar 't Heerenhuis ging, om mijnheer te zeggen, dat ik de man niet voor die dingen was, zoodat het niet de moeite waard was, dat hij zijn tijd daaraan gaf. Mijnheer scheen er echter anders over te denken, want hij zei: «Wel, Hendrik, dat lijkt er niets naar. Tegen een, die meer weet dan gij, zijn er wel tien, die minder weten.»

«Eene vleierij wil altijd gehoord zijn, en gaat er zoo zoet in, ook al moesten grijze haren ons wijzer maken. Zoo liet

ik mij vangen, en volgde mijnheer naar zijn studeervertrek.

«Hier gekomen, nam hij zijn mikroskoop uit eene keurig met groen fluweel gevoerde doos, en zette hem op tafel in orde. Toen ving hij aan te spreken van dingen uit de gezichtskunde, van enkele, samengestelde en zonnemikroskopen; van lenzen, objectieven, straalbreking en zoo meer, zoodat hij mij al spoedig veel te diep ging en duizelen deed. «Wij,» zoo sprak hij eindelijk, «wij, die de wetenschap beoefenen, leven als het ware in eene hoogere wereld.» En terwijl hij met dat wij zichzelf als tot een wezen van hoogere orde scheen te maken, nam hij mijne pink en plaatste er den top van onder het glas.

«Ik kan u niet zeggen, hoe verbaasd ik was, mijnheer, toen ik ontdekte, dat mijn wat ruw vel wel een schild van schubben en schalen geleeek. Ik stond nog meer verbaasd, toen ik zag, dat het gladde pootje van een insekt met borstels bedekt was. Maar ganschelijk wist ik niet meer wat ik zag, toen de gazmikroskoop mij in een waterdruppel dieren aanschouwen deed, groot genoeg, dat nog anderen op hun staart zaten en medezwommen. Ik stond versteld, toen ik in die kleine wereld een gevecht en verslinding zag, en het scheen wel, dat mijnheer een groot genoeg in mijne verbaasdheid had.

«Nadat ik een weinig tot mijzelf gekomen was, deed ik de vraag, of deze ontdekkingen ook eenige nuttigheid hadden? «O,» hernam hij, «dat weet ik zoo juist niet, maar het is eene zegepraal der wetenschap, het zet de grenzen onzer kennis verder uit en toont ons wat de natuur al vermag.»

«Als het niet onbescheiden is, mijnheer,» zeide ik daarop. «mag ik dan vragen wat ge met de natuur meent?» — «De natuur,» zeide hij en kuchte, terwijl hij scheen na te denken, «wel, de natuur, dat is de gewone loop der dingen. De

natuur is het stelsel van het heelal, de eerste oorzaak van alles, de...» Maar toen scheen het hem te schemeren en kuchte hij nog eens, waarop ik hem vroeg, of er eenig kwaad of onwaarheid in was, als we in plaats van te zeggen, dat de natuur deze dingen gemaakt heeft, zeer eenvoudig weg zeiden, dat God het gedaan heeft. Ik durf niet zeker zeggen, of mijnheer aan het naar mij toegekeerde oor doof was, maar als had hij niets vernomen, ging hij voort zijn miskrooskoop te richten en gaf mij geen antwoord.

«Mij klonk het vreemd, dat mijnheer zooveel van Gods werken en zoo weinig van God zelve sprak. Mij kwam het zoo voor, dat zij, die meer dan anderen van de grootheid en goedheid des hemelschen Vaders weten, ook onder de verplichting zijn, om die krachtiger dan anderen te toonen en verkondigen.

«Nadat wij nog een en ander bekeken hadden, moest ik mede naar boven, naar eene plaats, die het observatorium heette. Hier ving de heer Papegaaï weder met het houden van eene rede aan, die over zonnestelsel, aantrekking, eklipsen en allerlei liep, dat mij zoo hoog ging, als sprak de goede man zelf uit de wolken. Dat hij dat alles opdischte om mij te versuffen, geloof ik zeker, en werkelijk werd ik verbijsterd, omdat hij van allerlei gewaagde, waar ik te voren nooit van gehoord had.

«Het kostte eenigen tijd om het instrument goed te richten, zoodat wij het volle gezigt op de maan hadden. Terwijl mijnheer daarmede bezig was, kon ik niet nalaten te peinzen op de verzoeking, die er in gelegen is, als men zoo hoog loopt met de wetenschap, dat deze in plaats van tot God te leiden, het hart van hem afhoudt. Hoe vreeselijk moeten die oude tijden geweest zijn, toen de menschen, in spijt van al hunne wetenschap en wijsheid, tot de gruwelen der afgoderij vervie-

len, en in plaats van de onverderfelijken God, tot zelfs kruipende dieren hebben vereerd.

«Eindelijk was alles gereed, en ik zag door den teleskoop naar de maan, terwijl mijnheer al de bergen, bergholen en vuurspuwende bergen beschreef, als had hij in eigen persoon op de maan gereisd. Mij trok die beschrijving juist zoo bijzonder niet aan, want ik dacht meer aan het Psalmwoord: «De hemelen vertellen Gods eer en het uitspansel verkondigt zijner handen werk.» Dieper dan ooit gevoelde ik de beteekenis van dat woord, toen ik daar zoo de maan zag, als ware zij maar op eenige uren afstands geweest. Wat mij wonderlijker scheen, de mikroskoop of de teleskoop, weet ik nog niet recht.

«Ik noem mijn teleskoop een «aantrekker,» omdat ik zoo op reis eens een matroos den zeekijker heb hooren noemen,» zeide mijnheer. Och, dacht ik, mocht dat glas voor u een aantrekker zijn, om de heerlijkheid Gods u meer nabij te brengen, of nog liever om uzelfen tot den Heer Jezus te trekken.

«Nadat wij behalve de maan nog enkele planeeten beschouwd hadden, bedankte ik mijnheer voor zijne goedheid, en van zijne zijde klopte hij mij op den schouder en sprak: «Nu, Hendrik, gij wilt nog wel eens weerkomen?» Verwonderd als ik geweest was over het geziene, bleek de heer Papegaai niet minder verbaasd, toen ik hem voor zijn aanbod bedankte en zeide, dat ik te huis een even voortreffelijken mikroskoop en teleskoop bezat, en daarin althans niet minder genot vond dan in de werktuigen, welke ik nu had mogen aanschouwen.

«Zoo!» riep mijnheer uit, en zag mij aan als sprak ik in raadselen, «en hoe komt het, dat ik er nooit van hoorde! Gij een teleskoop! nooit zou het in mij zijn opgekomen, Hendrik, om uw huis voor een observatorium en u voor een sterrekundige te houden.»

»Zoo hoog vlieg ik ook niet,» was mijn antwoord, «maar dat is zeker, dat mijn huisje voor mijn teleskoop ruimte in overvloed heeft, en dat ik er mijne waarnemingen even goed doen kan, als stond het op een bergtop.» Toen vroeg hij mij, wie mijne instrumenten gemaakt had, en of ik ze wel zorgvuldig bedekt hield. «Zij zijn van de hand van den besten maker, mijnheer,» zeide ik, «maar ik heb ze nooit te dekken, want zij zijn van een ander samenstel dan de uwe, ik heb ze altijd gaarne bij de hand.»

«Ik vermoed half, dat mijnheer dacht, dat ik een loopje met hem nam, maar hij nam blijkbaar mijn vertrouwelijk spreken niet kwalijk. Ook is hij een werkelijk goedig man en niet trotsch, behalve op zijn wetenschap, zijn boeken, mikroskoop en teleskoop. «Nu,» zeide hij bij 't afscheid nemen, «ik zal eens komen kijken wat gij hebt, en dan zal ik u vrij uit zeggen, wat ik er van denk.»

«Toen ik huiswaarts wandelde, dacht ik over mijn bezoek nog eens na. «Hoe lang heb ik reeds geleefd,» zeide ik tot mijzelf, «een grijsaard ben ik geworden, en ik wist niets van alles, wat ik heden zien mocht. Wel is het op zichzelf heerlijk, en ik gevoel mijne kleinheid, mijne nietigheid meer dan ooit. Heer wat is de mensch, dat Gij aan hem gedenkt, en des menschen kind, dat Gij hem bezoekt?»

»Geen twee dagen later of daar ontving ik het beloofd bezoek. Ik gevoelde mij een oogenblik verlegen, maar verzocht toch mijn bezoeker om plaats te nemen, en legde toen mijn grooten Bijbel op de tafel. «Zie, mijnheer,» zeide ik, «dat is èn mijn mikroskoop èn mijn teleskoop, en mijn God is de maker er van.»

«Verklaar mij, hoe gij dat meent, Hendrik,» hernam hij welwillend, «want wat gij beweert, klinkt mij als raadseltaal.

Wat overeenkomst meent gij te vinden tusschen uwen Bijbel en mijn mikroskoop en teleskoop? Spreek op, vriend.»

»Niet dikwijls, mijnheer, heeft een arm man als ik, een hoorder als de heer Papegaai, die met belangstelling naar hem luistert. Ik begreep dat hij honderde dingen wist, waarmede ik geheel onbekend ben, maar ook besepte ik, dat hij geheel onbekend was met Hem, wien te kennen het eeuwige leven is. Ik nam mij dus voor van deze gelegenheid al het gebruik te maken, dat ik kon. »Vrij uit, maar zonder oneerbiedig te zijn,» zoo dacht ik, »zal ik hem de volle waarheid doen weten.»

«Mijnheer,» zeide ik, «als ik dien druppel water niet door uw mikroskoop had gezien, zou ik nooit hebben geloofd, dat hij zoovele levende schepselen in zich besloot, maar ook indien ik mijn hart niet door het Woord van God aanschouwd had, zou niemand er mij van hebben kunnen overtuigen, dat het zoo geheel met de leelijkste dingen vervuld was. Het is de Bijbel, die er mij van overtuigt, dat ons hart arglistig is, doodelijk, meer dan eenig ding, boos tot in zijn innerlijk weefsel, zoodat alle booze gedachten niet van buiten ons aankomen, maar van binnen uit ons eigen hart oprijzen. Gods Woord geeft ons eene even stellige wetenschap omtrent ons hart, als de mikroskoop omtrent den waterdruppel, en bij de zekerheid, dat er zooveel verderf in ons hart leeft, kunnen wij niet te bezorgd zijn om daarvan ontslagen en genezen te worden. Uw mikroskoop, mijnheer, heeft mij leeren zien, wat er in een waterdruppel is en leeft; moge de mijne u in uw hart doen aanschouwen, wat gij wellicht daarin tot heden niet hebt waargenomen, en dat zal u toevlucht doen nemen tot den eenigen Heiland, die macht heeft ons hart van alle zonde te reinigen en met het beginsel des eeuwigen levens te vervullen.»

«Toen ik zoo sprak, zette mijn hoorder bijna even vreemde

oogen op, als ik, toen hij tot mij over lenzen, objectieven en straalbreking redeneerde, en zeker meer om van onderwerpte te veranderen dan uit overtuiging, stemde hij toe, dat mijn Bijbel een mikroskoop was. «Maar, Hendrik,» voegde hij er bij, «op wat wijze meent gij nu te kunnen aantonen, dat uw Bijbel ook een teleskoop is.»

«Zeer gemakkelijk, mijnheer,» was mijn antwoord; «gij noemdet uw teleskoop een «aantrekker,» en ik weet voor den mijnen waarlijk geen meer passenden naam. Mijn kijker trekt vele kostelijke zaken, die zonder dat zeker buiten het bereik van mijn oog zouden zijn, zoo aan, dat ik ze geheel duidelijk onderscheid, en ik voor dat voorrecht wel niet dankbaar genoeg wezen kan.»

«Maar wat brengt hij dan onder uw bereik, wat ziet gij er beter door?» riep mijn bezoeker uit, met zulk een nadenken, als was hij werkelijk nieuwsgierig er meer van te weten. «Zeg mij ronduit, Hendrik, wat gij bedoelt?»

«Gaarne, mijnheer,» was mijn antwoord, «en het spijt mij, dat ik niet beter ter taal ben; doch dit kan ik toch zeggen, dat bij een geloovig lezen van den Bijbel, Gods waarheid, Gods beloften, Gods genade ons zoo helder worden, ons zoo nabij komen, dat het is alsof zij van den hemel tot de aarde worden aan- en neergetrokken.»

«De geleerde man zag mij hierbij aan, evenals ik hem, toen hij van zonnestelsels en eklipsen sprak; maar als bemerkte ik dit niet, ging ik voort: «Indien de menschen van den eersten dag der schepping tot nu toe door alle denkbare mikroskopen en telescopen gezien hadden, zouden zij toch God nooit in dezen weg hebben gevonden. «Zult gij door onderzoeken God vinden, zult gij tot de volmaaktheid toe den Almachtige vinden?» zegt Job. Wat ooit geslepen glazen konden aantrekken.

God is voor den mensch even verre gebleven, totdat zijn heilig Woord hem nabij bracht. Zijne openbaring, vooral zijne openbaring van zichzelf in zijnen Zoon, brengt ons den Vader zoo nabij, dat de eenvoudigste Jezus' woord verstaat: »Die Mij ziet, ziet den Vader.» Zie mijnheer,» zoo besloot ik, «terwijl mijn mikroskoop mij al het verborgen kwaad van mijn hart ontdekt, leert mijn teleskoop mij God kennen als een vergevend Vader, die mij een nieuw hart, en tot vervulling van mijn dorsten naar zaligheid, mij in Christus het eeuwige leven schenken wil.»

Gaarne wist gij nu, mijne vriendjes, welke uitwerking het woord van den ouden Hendrik heeft gehad. Zoo zijn wij altijd nieuwsgierig, wat de prediking voor anderen, vooral in de heidenwereld deed, en zijn wij eigenlijk niet tevreden als wij niet van groote en treffende uitkomsten hooren. Maar liever dan omtrent dien geleerde te willen weten, wat de oude Hendrik mij niet heeft kunnen zeggen, vraag ik u: wat hebt gij uit de ontmoeting en het spreken van den ouden man geleerd, en welken indruk heeft het op u gemaakt? Weder vieren wij Kerstmis, en ook voor u heeft de engel gezegd: Ik verkondig u groote blijdschap.» Ja, in Jezus is het koninkrijk Gods, is de hemelsche Vader, is des Vaders huis in den hemel ons zoo nabij gebracht, dat het zien er van onze harten met eene onuitsprekelijke vreugde kan vervullen. Jezus is een kindervriend, die u, hoe jong gij nog zijt, alles schenken wil. Wanneer ik u dus, mijne vriendjes, een gelukkig Kerstfeest toewensch, dan beteekent dit, dat gij door Jezus uw eigen hart en den Vader tot bekeering en eeuwig leven moogt leeren kennen.

Laat de kinderkens tot Mij komen en verhindert ze niet.

Luk. XVIII : 16.

Hoe wenschte ik bij 't lezen van 't heilige Woord,
 Dat Jezus, genade vermeldt;
 Och, had ook eens ik tot de schare behoord,
 Die Hem op zijn schreën heeft verzeld.
 Dan had Hij de hand op mijn hoofd ook gelegd,
 Toen, ziende op der kinderenrij,
 Hij tot zijn discipelen vol ernst heeft gezegd:
 Laat kinderkens komen tot Mij.

Maar mag ik dan nu tot mijn Heiland niet gaan,
 Hem vragend om zegen en kracht?
 En ziet Hij niet altijd vol goedheid hem aan,
 Die 't al van zijn liefde verwacht?
 Ik weet, dat naar 't woord ons betuigd door zijn mond,
 De stem van mijn Herder ik ken;
 En dit is voor kindren zijn liefdeverbond:
 Mijn rijk heeft zijn eerplaats voor hen.

Nog hoorden er duizenden nooit van het Woord,
 Dat kindren hun voorrecht verhaalt,
 En leven in zonden en duisternis voort,
 Waar mij enkel lichtglans omstraalt.
 O God van genade, verhaast Gij den ijd,
 Dat nergens een kindeken leeft,
 Dat Jezus niet kent en in Hem niet verblijd
 Zijn hart en zijn leven U geeft.

